

„Nowa Reforma“ wychodzi dwa razy dziennie.

Prenumerata wynosi:

	rocznie	połrocznie	kwartalnie	miesięcznie
W mieście	82 kor. — h.	16 kor. — h.	8 kor. — h.	2 kor. 70 h.
W Austro-Węgzech	82 kor. — h.	16 kor. — h.	8 kor. — h.	2 kor. 70 h.
W Austro-Węgzech	82 kor. — h.	16 kor. — h.	8 kor. — h.	2 kor. 70 h.
W Austro-Węgzech	82 kor. — h.	16 kor. — h.	8 kor. — h.	2 kor. 70 h.
W Austro-Węgzech	82 kor. — h.	16 kor. — h.	8 kor. — h.	2 kor. 70 h.
W Austro-Węgzech	82 kor. — h.	16 kor. — h.	8 kor. — h.	2 kor. 70 h.
W Austro-Węgzech	82 kor. — h.	16 kor. — h.	8 kor. — h.	2 kor. 70 h.
W Austro-Węgzech	82 kor. — h.	16 kor. — h.	8 kor. — h.	2 kor. 70 h.
W Austro-Węgzech	82 kor. — h.	16 kor. — h.	8 kor. — h.	2 kor. 70 h.
W Austro-Węgzech	82 kor. — h.	16 kor. — h.	8 kor. — h.	2 kor. 70 h.

Za odesłanie do domu miesięcznie 60 hal, kwartalnie 1 kor. 80 hal.

Prenumeratę i ogłoszenia (inzeraty) przysyłać wprost do Administracji „Nowej Reformy“ w Krakowie.

Redakcja: ul. Jagiellońska 10. Administracja: ul. św. Anny 3. Telefon Redakcji 41. Administracji Nr 241. Dla rozmów zamiejscowych 1572.

Nr rach. pocz. Kasy oszczęd. 857.484.

Rokopisów nadsyłanych Redakcja nie zwraca.

We Lwowie sprzedaż numerów po 12 hł.: w Biurze dzienników S. Sokolowskiego, ulica Jagiellońska 8 i w Biurze Płohna, ulica Karola Ludwika 9.

Cena numeru 10 hal., z przesyłką pocztową 12 hal.

NOWA

REFORMA

WYDANIE PORANNE

Prenumeratę przyjmują:

zamiejscową: Administracja „Nowej Reformy“ i wszystkie urzędy pocztowe; miejscową: Administracja „Nowej Reformy“. — Główna trafikarna w Ryńku. — Agencja J. Hopcusa i A. Salomonowej, ul. Szczepańska 9; Biuro dzienników M. Hopcusa, ul. Jagiellońska 7; Trafika w Sukiennicach

Zamiejscową prenumeratę i ogłoszenia (inzeraty) przyjmują: We Lwowie Biura dzienników: A. Buchstab, ul. Karola Ludwika 21, S. Sokolowski, ul. Jagiellońska 3. — W Jarosławiu J. Soszyńska. — W Tarnowie M. Rockach. — W Wiedniu Herman Goldschmid (sprzedaż oddzielnych numerów), I. Wollzeile 6. — M. Dukes Nachfolger, Haasenstein & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtie n. M., Berlinie, Lipsku, Bazylei i Wroclawiu). — R. Mosse (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymberdze). — H. Schalek (Wollzeile). — W Paryżu Société Mutuelle de Publicité A. Lorette, directeur, 14 Rue Rougemont.

Ogłoszenia (inzeraty) przyjmują Administracja „Nowej Reformy“ za opłatą od miejsca wiersza drobne pismem (petit) za pierwszy raz 30 h., za każdy następny raz 20 h. — Nadesłane po 90 h od wiersza. — Głosy publiczne po 2 kor. od wiersza. Układ tabelaryczny, cyfrowy, skomplikowany, pierwszy raz 40 h. — Załączniki do „Nowej Reformy“ (prospekty, cyrkularze, ogłoszenia i t. p.) przyjmują się za cenę 2 kor. od 100 egz. dla zamiejscowych, a 1 kor. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratorów.

Dyskursy o pokoju.

Kraków, 27 maja.

(K. s.) Grey podyktował swoje poglądy o możliwości zawarcia pokoju jednemu dziennikarzowi amerykańskiemu, Bethmannu Hollwegowi. Grey mówił za pośrednictwem Edwarda P. Bella w „Chicago Daily News“. Bethmann Hollweg odpowiedział mu przy pomocy Wiegand w „New York World“.

Kancelerz niemiecki ma wątpliwości co do tego, czy rozmowa za pośrednictwem dzienników doprowadzi do zbliżenia. Rozmowa taka obraca się dokoła wspomnień, refleksyj nad minionem i dokonaniem, a te znowu wzmacniają tylko wzajemne żale i niechęć. Dlatego kancelerz nie jest zwolennikiem metody — retrospektywnej. Zamiast rozważać przeszłość, wolalby pracować dla — przyszłości.

Mimo to kancelerz odpiora rozmaite retrospektywne twierdzenia Grey'a, obalając je jedno po drugim. Dopiero przy końcu drugiej rozmowy z dziennikarzem amerykańskim formułuje kancelerz swój pogląd na sprawę pokoju. Oto dosłowne brzmienie tego najważniejszego ustępu.

»Sir Edward Grey pragnie trwałego pokoju. Ja pragnę go również. Ale obawiam się, że nie zbliżymy się do pokoju, do którego, jak sądzę, tęsknią wszystkie narody, jeżeli odpowiedzialni mężowie stanu koalicji zechcą zatapiać się w uwagach o pruskich tyranii, pruskim militarystycznym i wdawać się w patetyczne deklamacje o swojej własnej wyższości i doskonałości, albo nawet, jak to czyni sir Edward Grey, zechcą uszczęśliwić Niemcy zmianą ich politycznego ustroju. Na to mogą odpowiedzieć ministrowi angielskiemu, któremu stosunki irlandzkie po winny być chyba nakazać wstrzemięliwość, że Niemcy mają swój homerul, którym samodzielnie rozporządzają. A pozwoli mi pan wpaść uwagę, że demokratyczna konstytucja Anglii nie przeszkodziła brytyjnemu tamtejszym mężom stanu wejść w tajne układy z Francją i Rosją, które to układy są istotną przyczyną obecnej wojny światowej. Ale, co chciałbym powiedzieć, przez polemiki w dziennikach i publiczne mowy będzie się niewątpliwie zbliżać do pokoju, jeżeli odpowiedzialni mężowie stanu koalicji i odpowiedzialni mężowie państwa Niemiec, którzy wolać by mieli wojnę, nie pozwolą sobie na to, co dookoła siebie widzimy? Czy działania nasze mają przed sobą cele jakiego ogólniejszego natury, czy też zmierzają tylko do chwilowego, doraźnego sukcesu? Oto jest zagadnienie, które na oku ma wyjaśnienie racjonalności tego wszystkiego.

Przyznać trzeba, że pytania te, jakkolwiek wojny się toczą obecnie, nie wojna jednak zrodziła. Na jaki dziesięć lat przed jej wybuchem przeżywała Europa już tę samą wątpliwość. Zapytywano wówczas, czy w ogóle pokolenie współczesne posiada jakąś treść duchową, która by usprawiedliwiała jego życie i stawała przed nim celem ogólniejszej natury. Zagadnienie formułowane, jako zagadnienie istnienia w dobie obecnej w świadomości zbiorowej poczucia jakiejś całości kulturalnej, w którą jakoby w formę układają się wszystkie nasze postępy, odczuwania i myśli. Poczucie takiej jedności kulturalnej znano wprawdzie wszystkie wielkie epoki dziejowe. Krytycy, zastanawiający się nad tą kwestją stwierdzali, że jedynym, co takiego poczucia kulturalnej jedności naszemu pokoleniu brak.

Dyskusja tego rodzaju wywołała w Niemczech nader ciekawe i wiele pouczające do dzisiaj dzieła Samuela Lublinskiego o rozkładzie modernizmu, oraz Ryszarda Hamanna o impresjonizmie, jako formie kultury, przejawiającej się w życiu i w sztuce. Rezultatem ich badań było, że dzisiejszemu pokoleniu niemieckiemu nie przyświeca żadne poczucie kulturalnej całości, któreby ujmowało w swoje tryby całe życie duchowe jednostki i urabiało je dla wyższych celów. Życie psychiczne zostało rozbita na poszczególne nie związane z sobą przeżycia.

Przyjmując parlamentarzystów rosyjskich w pałacu Burbońskim, wygłosił Briand dłuższą mowę, w której powiedział:

»Ze nie chcieliśmy wojny, wynika z naszej siły. Trzymamy głowy do góry i mamy czyste sumienie. Żadne z wyzwań, których świat słuchał od lat dwudziestu pięciu, nie pochodziło od nas. Na każde z nich odpowiadaliśmy szukaniem pokojowego rozwiązania. Słowo »pokój« jest bluźnierstwem, jeżeli oznacza, że następnik nie ma być ukarany, i że Europie ma jutro zagrażać niebezpieczeństwo ulegnięcia na nowo samowoli kasty wojskowej pijanej żądzą władzy i pychy. Pokój w wyniku z naszego zwycięstwa. Pokój musi być ugruntowany na prawie narodów i umocniony gwarancjami, których żaden naród nie mógłby naruszyć. Ten ideał jest miarą wielkości naszego zadania. I to zwycięstwo nadchodzi. Niemcy nie tylko nie trumfują, ale przeciwnie poniżone żyją w strachu i wśród wyrzutów sumienia. Działają tu potęga ideału. Oznacza to dla Niemiec początek końca a dla nas pewność, że godzina zwycięstwa rychło wybieje. Sprzymierzeni dają wspólnej sprawie swoją krew, swoich mężów i swoje materyały.

Do tych samych parlamentarzystów rosyjskich przemawiał potem w pałacu Elizejskim Poincaré. Stawił sojuszu z Rosją jako instrument pokoju, a potem zakończył tak:

»Także w czasie wojny pozostaniemy zjednoczeni dla celów pokoju. Zmuszono nas do walki i my będziemy waleczyli dalej aż zabezpieczymy ostateczne zwycięstwo prawu a pokój światu.

Przy otwarciu parlamentu Briand mówił mniej więcej w tym samym duchu zapewniając, że »zbliża się już chwila, w której będziemy mogli żywić nadzieję zwycięstwa...«

Clemenceau skarcił go bardzo ostro za ton frazes, domagając się nie słów, ale czynów i faktów. Lecz ostatecznie rzekł Briand a nie Clemenceau.

Do dyskursu pokojowego należy jeszcze zorganizowanie ogłoszona wczoraj odpowiedź Grey'a na interpelację Ponsonby'ego i Macedonida.

Dopiero zestawiając te wszystkie oficjalne głosy i porównawszy je krytycznie, można wyrobić sobie pewien sąd o tem, o ile si one w rzeczywistości »wiadustami« zbliżającego się pokoju.

Nowe sukcesy na ziemi włoskiej.

(Telegram c. k. Biura korespondencyjnego.)

Urządowo donoszą dnia 26 maja 1916:

Wiedeń, 27 maja.

Rosyjski i południowo-wschodni teren wojenny.

Bez zmiany.

Włoski teren wojenny.

W odcinku Sugana zdobyły nasze wojska Civaroni (na południowy wschód od Burgen) i wdarły się na Cima Undici. W obszarze na północ od Asiago wywalczyły części korpusu grackiego nowy wielki sukces. Cały grząb gór od Corno di Campo Verde do Meata znajduje się w naszym posiadaniu. Nieprzyjaciół podczas ucieczki poniósł w naszym jak najskuteczniejszym ogniu działowym wielkie krwawe straty i pozostawił w naszym ręku przeszło 2.500 jeńców, między temi jednego pułkownika i kilku oficerów sztabowych, cztery działa, cztery karabiny maszynowe, 300 rowerów i wiele innego materyału. Na północ od Arsiero spędzono Włochów naprzód z ich pozycji na zachód od Barcarola. Następnie oczyścili nasze wojska w siedmiodziesiąt wale lasy na północ od Monte Cimone i obsadzili szczyt tej góry. W dolinie górnego Posina zajęto Betale.

Nasi lotnicy obrzucili bombami dworce w Peri, Thiene i Vicenza, a nasi lotnicy marynarki hangar samolotów i port wewnętrzny w Grado. W nocy zrzućli nieprzyjacielski okręt powietrzny liczne bomby na Triest, które jednak ani nikogo nie zranili ani nie wyrządziły szkody materyalnej.

Zastępca sztabu generał. v. Höfer, marszałek polny porucznik.

Wydarzenia na morzu.

Jedna z naszych łodzi podwodnych ostrzeliwała bardzo skutecznie dnia 23-go maja rano ważne piece fabryczne w Portoferraio na wyspie Elbie. Na ogień odpowiedziała bezskutecznie jedna z baterii nadbrzeżnych. W łączności z ostrzeliwaniem zatopila łódź podwodna włoski parowiec »Washington«.

Komunikat naczelnego kierownictwa armii niemieckiej.

(Telegram c. k. Biura korespondencyjnego.)

Berlin, 27 maja.

Biuro Wolffa ogłasza: Wielka główna kwatera, dnia 23 maja 1916.

Zachodni teren wojenny.

Na lewo od Mozy wykonany przez Turkosów atak granatami ręcznymi na zachód od wzgórza 304 został odparty.

Na wschodnim brzegu Mozy kontynuowaliśmy skutecznie ataki, rozszerzyliśmy nasze pozycje na zachód kamieniolomu i przekroczyliśmy wąwóz Thiaumont. Nieprzyjaciół na południe fortu Douaumont został dalej w tył odrzucony. W tych walkach wzięliśmy dalszych 600 jeńców i zdobyliśmy 12 karabinów maszynowych.

W okolicy Moivre na północny zachód od Reims wykonali Francuzi bezskuteczny atak gazami.

Wymieniony w sprawozdaniu z 21 bm. zestrzelony na południe od Chateau Salins samolot jest piątym przez porucznika Wintgenssa w walce powietrznej zniszczonym aparatem.

Wschodni i bałkański teren wojenny.

Nie było żadnych ważniejszych wydarzeń.

Naczelnie kierownictwo armii.

Zwycięskie walki na ziemi włoskiej.

(Tel. wł. „Nowej Reformy“)

Wiedeń, 27 maja.

»Freunden-Blatt« ogłasza następujący telegram swego sprawozdawcy wojennego, bawieckiego w głównej kwaterze prasowej:

Wojska austro-węgierskie wyzyskując dotychczasowe sukcesy, posuwają się stale w kierunku głównych fortyfikacji włoskich. — Marsz na Asiago i Arsiero rozwija się systematycznie. Wskutek zajęcia Chiassi wojska nasze zyskały na terenie także w kierunku Selno. Wojska nasze posuwają się wszystkimi drogami, leżącymi w dolinach oraz terenem, rozciągającym się między temi drogami w kierunku niżu lombardzkiego. Wszystkie włoskie kontrataki zostały odparte.

Stwierdzenie sukcesów austro-węgierskich.

(Tel. wł. „Nowej Reformy“)

Lugano, 27 maja.

»Secolo« w artykule silnie pokreślonym przez cenzurę stwierdza sukcesy, odniesione przez wojska austro-węgierskie w południowym Tyrolu.

Zarządzenia wojenne we Włoszech.

(Tel. wł. „Nowej Reformy“)

Lugano, 27 maja.

Wedle doniesień konsularnych terytoria włoskie, położone na północ od linii kolejowej Wenecja — Padwa i linii Padwa — Mantua, ogłoszone zostały jako terytoria, objęte działaniami wojennymi. Z dnia 24 bm. zakazano poddanym państw neutralnych wyjazdu do tych terytoriów. Wstrzymano też wydawanie paszportów, ważnych do podróży do wspomnianych terytoriów.

Uchodźcy włoscy.

(Tel. wł. „Nowej Reformy“)

Lugano, 27 maja.

Do Vicenzy przybyło dotąd 35.000 uchodźców z obsadzonych terytoriów.

Znaczenie sukcesów austro-węgierskich.

(Tel. wł. „Nowej Reformy“)

Zurych, 27 maja.

Sprawozdawcy neutralni stwierdzają, iż zwycięstwa, odniesione przez wojska austro-węgierskie w południowym Tyrolu, mają wielkie znaczenie.

Wojskowy sprawozdawca »Morgenzeitung« oświadcza, iż wszystkie punkty oparcia włoskiego frontu obronnego znajdują się już w rękach austriackich. Włosi zmuszeni zostali do dalszego cofnięcia się także w dolinie Adygi.

Włochom grozi poważne niebezpieczeństwo wobec faktu, że wypad wojsk austro-węgierskich z gór w kierunku Sebio ma otwarte pole.

Car w Odessie.

(Tel. wł. „Nowej Reformy“)

Wiedeń, 27 maja.

»N. Fr. Presse« donosi z Bukaresztu: W poniedziałek przybył car do Odessy, gdzie go powitali przedstawiciele miejscowych władz, oraz serbski prezydent ministrów Pasic, z którym car odbył dłuższą rozmowę. Car odbył następnie przegląd wojsk, skoncentrowanych w Odessie; w wojskach tych znajdowało się wielu żołnierzy serbskich. Prawdopodobnie uda się car z Odessy do Kiszyniowa.

Rosja wobec pokoju odrębnego.

Berlin, 27 maja.

»Deutsche Tagesztg.« donosi: »Corriere della Sera« ogłasza rozmowę swego petersburskiego korespondenta z pewnym wybitnym rosyjskim mężem stanu, który między innymi oświadczył: Wszystkie obiegające w państwach neutralnych pogłoski o rosyjskich zamiarach pokojowych są złośliwym wymysłem, pochodzącym ze strony niemieckiej.

Pokój między Rosją a Niemcami napotykać będzie na nieprzezwyciężone przeszkody, dopóki kwestya polska nie zostanie rozwiązana. Gdyby Polska dostała się Niemcom, w takim razie najważniejsza centra życiowa państwa rosyjskiego jak Petersburg, Moskwa i Kijów byłyby ustawicznie zagrożone. Polska od czasu Katarzyny II była właśnie ochroną przed takim niebezpieczeństwem, grożącym Rosji. Ponieważ zaś z drugiej strony Niemcy świadomie są korzyści, jakie im zapewni posiadanie Polski, przeto osiągnięcie porozumienia w tej sprawie jest wykluczone. Dopóki opór Niemiec nie zostanie złamany.

Przypuszczalnym raczej, że przedź przyjdzie do porozumienia z Austro-Węgrami, ale usunąwszy na bok wierność, jaką Rosja winna układowi londyńskiemu, rząd rosyjski nie uważa monarchii habsburskiej za niezawisłe państwo. A więc pokój odrębny także i z tem państwem zostałby udaremniony przez sprzeciw Niemiec.

Na podobne trudności natrafiliby zawarcie odrębnego pokoju z Turcją, a to z powodu sprawy dardanejskiej. Jeżeli Dardanele pozostały w rękach Turcji, rosyjski wywóz zboża będzie się znajdował pod kontrolą Niemiec. Niemcy otrzymają w takim wypadku klucz do morza Czarnego, a Rosja utraci swoją ekonomiczną a równocześnie i polityczną niezawisłość.

Konferencya gospodarcza koalicji.

(Tel. c. k. Biura koresp.)

Rzym, 27 maja.

Rada ministrów zgodziła się, aby paryska konferencya gospodarcza rządów czworosobu odbyła się dnia 5 czerwca, oraz by Włochy reprezentował minister skarbu Daneo i urzędnicy ministerstwa skarbu i gospodartwa.

Dyskusya nad pokojem w Izbie angielskiej.

(Telegram c. k. Biura koresp.)

Rotterdam, 27 maja.

Według wiadomości londyńskich pism powie dział podczas wczorajszej dyskusji nad pokojem w Izbie gmin liberali P o n s o n b y :

Tak samo jest obowiązkiem Izby gmin kierować akcją dyplomatyczną jak i czuwać nad prowadzeniem wojny. Jeżeli wojna ma trwać, a niemiecki kancelerz Raszy i Grey się porozumieją, na kogo spada wina za wybuch wojny to obawiam się, że koniec jeszcze jest bardzo odległy.

Mowa powiedział dalej: Naród angielski musi wiedzieć, czy Niemcy wzbraniają się przywrócić Belgie, opróżnić obsadzony teren i współdziałać przy ustanowieniu międzynarodowej komisji dla utrzymania pokoju europejskiego, lub czy Anglii tajne umowy przeszkadzają wejść w rokowania pokojowe.

Ramsay MacDonald (partya robotnicza) oświadczył, że Anglia nie mogłaby przyjąć takiego pokoju, któryby przyniósł z sobą utratę belgijskiej suwerenności. Wojna musi być zakończona zniszczeniem militarystyki w Europie. Anglia musi jednak ze swojej strony swoje zrobić, jeżeli żąda od Niemiec opróżnienia obsadzonych terenów.

Wojna obecna powinna, zdaniem Rohrbacha, wychować w Niemczech nową wszechogarniającą myśl kulturalną. Mądrość nacjonalistów dotychczas wyrażała się w przyjęciu, iż cały świat przepełniony jest zadrószką, względem Niemiec. Równocześnie jednak wewnątrz państwa na te żywioły, które opierały się wsiąknięciu w dzisiejsze jestestwo Niemiec, nie znajdowano żadnej innej recepty, jak tylko przymus zewnętrzny, który dobry jest dla wielu rzeczy, lecz nie dla podwyższenia duszy. Na zewnątrz zaś zapowiadano, ustawicznie, że cierpieliśmy Niemiec ma się już ku końcowi i że Niemcy siłą zdobyć muszą to, czego im do życia potrzeba.

Mieczem jedynie, powiada Rohrbach, nie wybijemy się jednak na naród światowy. Ponadto musimy jeszcze przynieść światu czystą, to znaczy idealną kulturę. Już w gwałtownym naporze sił nowych Niemiec wykryć można było ziarno duchowego uniwersalizmu, który stanowiłoby substat tej nowej uniwersalnej kultury. Mieści się ono w Rankgo pojęciu badania historycznego, jako poznawania obiektywnego biegu rzeczy i ustaleniu poznawania tego, jako absolutnego celu. Jeśli się zasadę tę zastosuje do dzisiejszego zagadnienia, w jaki sposób stare jednostki narodowe i państwowe załatwić się mają z nowym typem państw światowych, któreby z jestestwa niemieckiego rozlewały się na powszechność, ani też nie zawiera przymusu wewnętrznego poddania się temu jestestwu i czepiania zań sił duchowych dla własnego życia. Fakt, że obcy tego rodzaju zarzuty Niemcom jednak stawiać mogą, dowodzi zdumienia, jakie w nich wzbudziła ta przebieżka pomiędzy Niemcami dawnymi, a Niemcami chwili dzisiejszej.

Wojna obecna powinna, zdaniem Rohrbacha, wychować w Niemczech nową wszechogarniającą myśl kulturalną. Mądrość nacjonalistów dotychczas wyrażała się w przyjęciu, iż cały świat przepełniony jest zadrószką, względem Niemiec. Równocześnie jednak wewnątrz państwa na te żywioły, które opierały się wsiąknięciu w dzisiejsze jestestwo Niemiec, nie znajdowano żadnej innej recepty, jak tylko przymus zewnętrzny, który dobry jest dla wielu rzeczy, lecz nie dla podwyższenia duszy. Na zewnątrz zaś zapowiadano, ustawicznie, że cierpieliśmy Niemiec ma się już ku końcowi i że Niemcy siłą zdobyć muszą to, czego im do życia potrzeba.

Co począć z kulturą?

In wojna dłużej trwa, tem dobitniej spostrzegać się daje u ludzi myślących pewna ciekawa postawa psychologiczna. Powiedzieć można, że jest to zaambarysowanie wewnętrzne, powstałe skutkiem niepewności, co począć z temi wszystkimi nawykami i myślowymi, jakieśmy posiadali dotychczas i które stanowiły o naszej orientacji myślowej pośród różnorodności wypadków, jakie nam przynosiła fala życia. Wojna wraz z wszystkimi niespodziankami, które przyniosła z sobą, zaskoczyła początkowo ludzką świadomość. Porwali całkowicie wiron, wszystko chłonącym, nie zdawali sobie nawet dokładnej sprawy z tego, że jednak rzeczy to całkowicie nowe i nie mieliśmy czasu, ani nie wpadaliśmy na pomysł zapytania, jak się to wszystko, co przeżywamy w tej chwili, pogodzić z dotychczasową naszą psychiką, z dotychczasowym sposobem myślenia i odczuwania; czy istnieje w tem wszystkim ciągłość jaka, czy da się odnaleźć konsekwencje, czy też katastrofizm jakiś wyrócił całe nasze życie od góry aż do warstw najspodniejszych i całkiem na nowo formować nas poczęł? Stało się coś takiego, co się dzieje zwykle czasem z osobami samotnymi, które uległy całkowicie namiętliwości jakiejś, z czasem dopiero dochodzą do opamiętania i dla zachowania przyzwoitości wobec siebie samych, zaczynają usprawiedliwiać niewądy, po co było to wszystko, jakie cel miało właściwie? Tak i dzisiaj coraz powszechniej w świadomości zbiorowej budzi się zaczyna kłopotliwe pytanie: co począć z kulturą? Jak to wszystko,

cośmy dotychczas uważali za naszą kulturę duchową, za treść naszego wewnętrznego życia, pogodzić z tem, co dokoła siebie widzimy?

Czy działania nasze mają przed sobą cele jakiego ogólniejszego natury, czy też zmierzają tylko do chwilowego, doraźnego sukcesu? Oto jest zagadnienie, które na oku ma wyjaśnienie racjonalności tego wszystkiego.

Przyznać trzeba, że pytania te, jakkolwiek wojny się toczą obecnie, nie wojna jednak zrodziła. Na jaki dziesięć lat przed jej wybuchem przeżywała Europa już tę samą wątpliwość. Zapytywano wówczas, czy w ogóle pokolenie współczesne posiada jakąś treść duchową, która by usprawiedliwiała jego życie i stawała przed nim celem ogólniejszej natury. Zagadnienie formułowane, jako zagadnienie istnienia w dobie obecnej w świadomości zbiorowej poczucia jakiejś całości kulturalnej, w którą jakoby w formę układają się wszystkie nasze postępy, odczuwania i myśli. Poczucie takiej jedności kulturalnej znano wprawdzie wszystkie wielkie epoki dziejowe. Krytycy, zastanawiający się nad tą kwestją stwierdzali, że jedynym, co takiego poczucia kulturalnej jedności naszemu pokoleniu brak.

Dyskusja tego rodzaju wywołała w Niemczech nader ciekawe i wiele pouczające do dzisiaj dzieła Samuela Lublinskiego o rozkładzie modernizmu, oraz Ryszarda Hamanna o impresjonizmie, jako formie kultury, przejawiającej się w życiu i w sztuce. Rezultatem ich badań było, że dzisiejszemu pokoleniu niemieckiemu nie przyświeca żadne poczucie kulturalnej całości, któreby ujmowało w swoje tryby całe życie duchowe jednostki i urabiało je dla wyższych celów. Życie psychiczne zostało rozbita na poszczególne nie związane z sobą przeżycia.

Wola jednostki rozprzegła się. Zginął człowiek duchowy, pozostał natomiast człowiek społeczny, ujęty w tryby codziennosci i pędzony uregulowanym już mechanizmem życia. To samo zagadnienie, dotyczące kultury duchowej współczesnego pokolenia, podejmuje obecnie w związku z wojną i politycznymi zagadnieniami, jakie wywołana wojna, jeden z najwybitniejszych publicystów niemieckich, którego artykuły czytane są i znajdują posłuch wszędzie, a którego książki z politycznej dziedziny rozchodzą się w dziesiątkach, nawet setkach tysięcy nakładu. Dr Pawel Rohrbach, imparyalista niemiecki na nowocześniejszą miarę, marzący o większych, szerszych Niemczech, aniżeli te, które stworzone były wysiłkiem Bismarcka, sprawie tej poświęca początkowe studium w najnowszej swej książce: »Weltpolitiches Wandebuch«.

Kiedys najbogatsi byli duchowo? — zapytuje autor w ciągu historycznych swych rozmyślań. — Wówczas zawsze, kiedys najbiedniejsi i najoczyszczeni we własnym naszym życiu ziszczali zarazem kawał rozwoju całej ludzkości. Im mniej natomiast który okres niemieckiego życia sam siebie ujął potrafił w świetle idei powszechnej, tem biedniejsi byliśmy i my sami. Takich epok, w których życie kulturalne Niemiec było zarazem przeżywaniem rozwoju ludzkości, widzi Rohrbach dotąd trzy: epoka cesarstwa rzymskiego niemieckiego narodu, epoka reformacji, wreszcie epoka wielkich duchów niemieckich, które pod swoim władztwem utrzymywały cały świat kulturalny ówczesny od Götthego aż do Hegla. Dzisiejszej epoce dziejowej takiego uniwersalnego charakteru, wedle autora, przynależa nie sposób. Niemcy pod wpływem materializmu, który zapanował w

drugiej połowie XIX wieku, za kryterium życia przyjęli nie idee ogólne, lecz zewnętrzne powroty w życiu. Dobrobyt, wzięcie powszechnie, petyta polityczna, czy możność prowadzenia zbytkownego życia, wszystko to jest efekt zewnętrzny. Siłę ducha zużywa tu człowiek na zdobywanie dóbr materialistycznych. Prawda to, że wydajność pracy niemieckiej w ostatnich dziesiątkach lat zawrotną wprost osiągnęła wyżynę, wpływała ona wszakże nie ze świadomego dążenia do gromadzenia skarbów i środków potęgi dla nich samych, lecz z samej energii i pracy, która się powodem podjęcia ciągle. Zginęły z tej pracy ideowe cele. Upadła poczta ogólna kultura duchowa, władztwo zdobywać poczęli specjaliści.

W polityce przejawiało się to w postaci kultury, jako takiej. A przecie siłą stworzyć można tylko elementarne formy życia narodu. Jest z tem, jak z wojną, która może być środkiem ostatecznym tylko, a więc wyjątkowym. Niemieccy adoratorzy siły uczynili z niej chleb powszedni. Znaczący to tyle, co przyznanie się do niezdolności oddziaływania duchowymi środkami własnej kultury narodowej. Kult siły i brak celów duchowych narodowej pracy zarzucają ustawicznie wrogowie Niemcom obecnie. Fakt, że zarzut ten stawiają Anglii, lub Francuzi, którzy dziś najmniej mieć mogą pretensji do kultury duchowej, nie powinien wszakże, zdaniem autora, Niemcom ocenić na faktycznej braku. Niemcy muszą w sobie ocucić dzisiaj uspięną chwilowo zdolność walki o powszechnie idee moralne i o wszystko, co jest duchowo wzniosłe. Albowiem wszystko, co Niemcy w świetnym rozwoju techniki swojej i gospodarczego życia osiągnąć zdołali, nie zawiera jednak wcale powych źródeł sił kulturalnych.

Kolo polskie

I stosunki aprowizacyjne.

(Korespondencja „Nowej Reformy”)

Wiedeń, 25 maja.

Prezes Koła polskiego dr Biliński udaje się dnia 10 czerwca na dłuższy pobyt letni do Ischlu. Czy Koło polskie lub najważniejsze komisje jeszcze raz zbiorą się przed rozpoczęciem urlopu prezesa, nie wiadomo; byłoby to jednak bardzo wskazane. Jest bowiem zupełnie zrozumiałe, że prezes, po całorocznej żmudnej, wyczerpującej nerwy i siły fizycznej pracy, musi przez parę tygodni wypocząć, ale wobec skoncentrowania wszystkich spraw, zarówno politycznych, jak gospodarczych w rękach prezesa, szusznem jest także żądanie zwolnienia posłów na narady jeszcze przed szczenem urlopowym.

O ile nam wiadomo prezes nie zamierza ezaśn pobytu w Ischlu poświęcić wyłącznie wypoczynkowi. Ekse. Biliński zarządził, aby posyłano mu codziennie najważniejsze akty, a sekretarz Koła poseł dr Jabłoński w pilnych i doniosłych sprawach także osobiście będzie się stykał z prezesem. Mimo to sądzimy, że posłowie powinni mieć sposobność porozumienia się z prezesem Koła przed jego wyjazdem z Wiednia zwłaszcza w sprawach, które wymagają jego interwencji osobistej. Różne sprawy szczęśliwie zaimprowizowane na ostatniej konferencji z rządem, wymagają ciągłego czuwania i pilnowania. Do rzędu tych spraw zaliczyć należy pertraktacje, dotyczące świadczeń i odszkodowań wojennych, a nadto polepszenia stosunków aprowizacyjnych, które jak już donieśliśmy, mają być zreformowane.

W poniedziałek 29 bm. ma się zebrać po raz pierwszy aprowizacyjna komisja międzyministerialna, której przewodniczącym zamianowany został szef sekcji Oskar Keller z namiestnictwa dolno-austriackiego. Komisja ta będzie miała znaczenie i charakter „Centrali aprowizacyjnej”, utworzonej właśnie w Niemczech, ale na razie bez jej rozległych atrybutów wywłaszczania, zebrania i wydzielania wszystkich środków żywności w całym państwie. Jest nadzieja, że z chwilą rozpoczęcia czynności komisji międzyministerialnej znacznie działalność takich towarzystw, jak „Miles”, lub „Vieh-Verwertungs-Gesellschaft” i im podobnych, które wywołały ogólne rozgoryczenie.

Od Administracji.

Celem uregulowania nakładu prosimy o możliwie najwcześniejsze nadsyłanie prenumeraty.

Warunki prenumeraty w nagłówku dziennika.

KRONIKA.

Kraków, 27 maja.

Z Legionów polskich. »Wiedeński Kuryer Polski« donosi: Ks. biskup dr Władysław Bandurski wyjechał na front Legionów celem wzięcia udziału w uroczystościach z okazji rocznicy utworzenia czwartego pułku Legionów polskich. Powrócił ma do Wiednia w pierwszych dniach czerwca b. r.

Oznaczenie b. komendanta Legionów polskich. Marszałek polny-porucznik, Karol Trzaska Durski, b. komendant Legionów polskich, otrzymał z okazji przeniesienia go w dawny stan spoczynku wojskowy krzyż zasługi II. klasy z dekoracją wojenną.

Medal poległych pod Rokitną. I znowu rzecz piękna, dokumentarna posiadająca cechę, ukazała się nakładem Centralnego Biura wydawniczego N. K. N. Stworzony przez profesora Jana Raszkę, autora medalu ku czci Rutowskiego, pamiątkowy medal »Rokitna« musi być określony, jako pierwszorzędne dzieło sztuki, powstałe pod tonieniem szlachetnego natchnienia, zróżnione z serdecznego umiłowania Sprawy, w rozwoju której bohaterki atak Wąsowicza i towarzyszy stawali moment niezapomniany, a całemu narodowi drogi. Trzy głowy — Wąsowicza, Kisielnickiego i Włodka — z wiernością portretową modelowane, na tle mglisto rysujących się laurów gałązek, u spodu data pamiątkowa 13 czerwca 1915 roku — oto wszystko. A jednak w tym skupieniu trzech bohaterów, w spojrzeniu ich zawarta jest cała wielka, nieogarniona w locie swoim wysoki idea najwyższego poświęcenia za ojczyznę i nadludzki posłuch żołnierski dla rozkazu, mocy działania którego nawet pewność śmierci osłabić nie jest zdolna. Na odwrocie — sam historyczny atak. Rozwiniętą linią pędzą ulani Wąsowicza przez okop nieprzyjacielski, nie pamiętając, że bałaguty moskiewskie klóją konie, że grad kuli leci na jeźdźców. — Konie w szalonym ruchu, ręka jeźdźcy najbliższego widzowi, w strasliwym zamachu wymierzona do cięcia, w dali upłaz pagórka, zarys lasu, wiatrak majaczący na horyzoncie — wszystko, mimo, że mieści się na małej przestrzeni medalu, ustawione przedziwnie w przestrzeni, otoczone masą powietrza, swobodnie i plastycznie nad wszelki wyraz.

Medal »Rokitna« ma wszelkie warunki, by został tak szybko rozkupiony, jak poprzedni medal »Rutowskiego«, co przy jego przystępnej niezwykle cenie 6 K. zda się nie ulegać wątpliwości.

F. M.

Wykłady o odbudowie kraju. Staraniem Instytutu ekonomicznego N. K. N. odbędzie się z początkiem czerwca dwa wykłady inżyniera Ludwika Gawrońskiego, referenta Biura odbudowy kraju przy Wydziale krajowym, pod tytułem: »Odbudowa kraju«. Wykłady te oparte będą na podstawie materiałów statystycznych i spostrzeżeń, poczynionych przez prelegenta z tytułu urzędu swego w przeszło dwudziestu powiatach, które w szeregu miesięcy zwiedzał inżynier Gawroński. Obejmą one statystykę szkół, dotychczasową akcję odbudowy, pomieszczenie bezdomnych, organizację wytwórczości i handlu, oraz kredytu w sprawie odbudowy kraju, sprawę materiałów i zaopatrzenia w materiały, oraz wskazania organizacyjne na przyszłość pod względem ustawodawczym i administracyjnym. Wykłady będą ilustrowane obrazami świetlnymi ze zdjęć, dokonanych przez prelegenta.

Kolonia lecznicza w Rańcu. Wpisy ubogich chorych dzieci do rabezańskich Kolonii leczniczej na jeden sezon tegoroczny (od 1 lipca do 15 sierpnia) rozpoczyna się z dniem 1 czerwca. Odbywać się będą codziennie od godziny 12 do 1 w południe w szpitalu św. Ludwika (Strzelecka 2). Z dniem 14 czerwca wpisy będą stanowczo zakończone. Wszelkie późniejsze zgłoszenia nie mogą być żadną miarą uwzględniane z powodu trudności natury lekarskiej i administracyjnej. Ze względu na stan wojenny, połączone z zastrzeżeniem przepisu sanitarnych, przyjmowane będą w tym roku wyłącznie tylko dzieci z miasta Krakowa. Dzieci poniżej lat 7 i powyżej 12 nie mogą być przyjęte. 20 miejsc zastrzeżono dla sierot po poległych, względnie dla dzieci żołnierzy walczących.

Dyrekcja c. k. i szkoły realnej w Krakowie zwraca się do obywateli i byłych uczniów tego zakładu z prośbą o doniesienie, odtąd pełnią służbę wojskową lub w Legionach i w którym pułku, jaką posiadają rangę i jakie odznaczenia; nadto prosi rodziców, krewnych lub kolegów tych uczniów, którzy polegli lub zostali więźni do niewoli, aby zechcieli donieść bliższe o nich szczegóły.

Oparkanie przy kościele Maryackim zostało nareszcie onegdaj rozebrane i usunięte, mury świątyni odsłonięto od ulicy Floryańskiej i Ryńki i uwolniono od niepożądanego przystawek, które przez pięć lat oszczały plac obok kościoła. Obecnie robotnicy pracują nad rekonstrukcją chodnika koło wieży i uporządkowaniem placu. Wyłożony kamieniem podkop pod wieżą analogicznie, jak około presbiterium kościoła OO. Franciszkańskiego dla ochrony fundamentów wskazuje, że powierzchnia Ryńki podniosła się w ciągu lat blisko o dwa metry. Roboty około wykonania chodników będą w czerwcu w zupełności gotowe.

Naprawa fasady w kościele św. Piotra. Na frontowej fasadzie kościoła św. Piotra w Krakowie w architekturę wysunęło się na zewnątrz 5 kamiennych ciosów wskutek działań atmosferycznych. Komenda wojskowa zwróciła się z tego powodu do Komitetu kościelnego z prośbą o osadzenie tych kamieni, co też uskuteczniło. Przez kilka

dnia był kościół św. Piotra zamknięty dla wojska. Wczoraj naprawę w zupełności ukończono.

W Kole Polonistów U. U. J. w niedzielę, dnia 28 b. m., o godzinie 11 rano w sali 39 Coll. Nowi odbędzie się odczyt p. Cypsa pod tytułem: »Indywidualizm aktora polskiego w odniesieniu do twórczości naszych dramatopisarzy«.

Równoprawienie Królewaków w sądach austriackich. Przed kilku dniami zamieściłyśmy austriackie orzeczenie tamtejszego sądu krajowego, iż obywatele Królestwa Polskiego z okupowanego terytorium mają prawo dochodzić swoich pretensyj, jako skarżący, w sporach cywilnych przed sądami austriackimi. Orzeczenie powyższe opierało się na wyjaśnieniu gubernatorstwa generalnego w Lublinie, a wydane było w procesie o odszkodowanie z powodu niedotrzymania dostaw naftowych. Jak się dowiadujemy, w Krakowie już od sześciu miesięcy toczy się cały szereg analogicznych spraw ze strony różnych kupców z Królestwa Polskiego, jako skarżących, przeciwko krakowskiemu handlarzom i kupcom o zwrot zadośćk, o odszkodowanie z powodu niedotrzymania umów o dostawę towarów i t. p. We wszystkich tych procesach pozwani podnosili zarzut, że kupcy z Królestwa Polskiego nie mają prawa wnieść skarg przed sądy austriackie, jako poddani rosyjscy, jednak sądy krakowskie, mianowicie krajowy cywilny i krajowy wyższy wydały orzeczenia, iż obywatele Królestwa Polskiego z okupowanego terytorium mają prawo do wnoszenia skarg w sporach cywilnych i orzeczenia te gruntownie i wyczerpująco umotywowano. Od dłuższego czasu już obecnie w Krakowie nikt z pozwanych w takich procesach z powyższym zarzutem nie występuje. Okazuje się, że to, co w Wiedniu było nowością dla prawników, w Krakowie już dawno sądy rozstrzygnęły.

O zbrodnię sprzeniewierzenia i oszustwa. W polowie czerwca odbędzie się w krakowskim sądzie krajowym karnym rozprawa przeciwko Zygmuntowi Rosnerowi, b. wydawcy »Gazety Poniędzialkowej« i »Gazety Krakowskiej«, oskarżonemu o zbrodnię sprzeniewierzenia i oszustwa, popełnioną przed osiem laty w krajowym Związku turystycznym w Krakowie. Stwierdzona szkoda wynosiła około 10.000 K. Rosner obecnie odsiaduje na Morawach karę 6-letniego ciężkiego więzienia, na którą został w zeszłym roku zasądzony za zbrodnię oszczerstwa.

Sprzedaż ciastek, owoców i wosy sodowej. Na podstawie zarządzenia Komendy twierdzy z dnia 10 bm. magistrat krakowski zarządził, iż sprzedaż ciastek, owoców i wosy sodowej na plantacjach, w parku dra Jordana, Krakowskim i na błoniach dozwolona jest w dni niedzielne i świąteczne od godziny 4 do 8 popołudniu. Odnosi się to tylko do tych osób, które mają uprawnienie przemysłowe i pozwolenie na sprzedaż powyższych artykułów w wymienionych miejscach. Na innych miejscach publicznych sprzedaż ta jest zakazana.

Żołnierze proszą. Otrzymujemy od żołnierzy krakowskiego pułku obrony krajowej nr 16 następujące pismo: Żołnierze-Polacy z 11 komp. 16 p. obrony krajowej poczuwają się do wdzięczności wobec okazanej im pamięci przez szan. mieszkańców podwawelskiego grodu, składają na tej drodze wszystkim inicjatorom i ofiarodawcom swoje najgorętsze podziękowanie za dary wielkanocne, ciesząc się, że stary Kraków zawsze i wszędzie o swoich dzieciach pamiętać potrafi.

Z pol. Niemcewicz. Prawie piękna i wczesna wiosna tegoroczna wpłynęła na zasiewy w okolicy Krakowa bardzo dodatnio. Zboża przedstawiają się w polach niezwykle pięknie. Zwłaszcza widok łanów falujących bujnym żytem ozimem, które w wielu miejscach dosięgło wzrostu człowieka, cieszy oko rolnika. Żyto nie tylko są bujne w łzylach, lecz mają obfite kłosy; obecnie żyta już równają się; jeżeli nie zaskądzi im jakie niespodziewane burze czerwcowe, lub zima w bliskiej już porze kwitnienia, to można się spodziewać urodzajów żyta w tym roku bardzo dobrych.

Kównie pięknie przedstawiają się zasiewy innych zbóż, jarek. Ruń pszenicy jest już wcale wysoka; owsy i jęczmienia rosną bujnie — tu i owdzie je podcinają, aby zapobiedz kładeniu się. »Suchy marzec, mokry maj« — zrobiły swoje; żyto jest »mby gaj«, a i w ogóle żniwa mogą być w tym roku o kilka dni wcześniej, niż przeciętnie. Zresztą, obecnie zbożom deszcze już nie są tak bardzo potrzebne; wszystkie są już dostatecznie wysokie i bujne, aby swym cieniem uchronić rolę od szybkiego wysychania. Raciej zadołoby się więcej ciepła, bo w ostatnich kilku dniach powietrze, jak na maj, było nieco za chłodno. Daje się to także widać młodej kapuście, której wzrost opóźnia chłody.

Okopowizny w ogóle nie przedstawiają się tak pomyślnie, jak zboża. Buraki pastewne idą pięknie; ale ziemniakom zaskądziła przedwielkanocna wilgoć połączona ze śniegiem i zimnem; wiele zgniło w ziemi i nie zakiełkowało. Na gruntach lepszych, piaszczystych ziemniaki są lepsze, ale tam zbożom znowu zadołoby się trochę więcej ciepła i wilgoci. Na łąkach trawy są niezwykle bujne; konierzyna na miejscach słonecznych już kwitnie.

Z kraju.

Pożar w Wieleczie. Przedwczoraj wieczorem wybuchł duży pożar w Wieleczie w odwiadach żelaza miejscowej kopalni soli. Ogień w przeciągu pół godziny zlokalizowały strażę pożarną z Wieleczi i Krakowa. Zapasy w magazynach uratowano. Energią akcja ratunkowa miejscowej straż pożarnej kierował umiennie p. dr Mieczysław Mięczyński, dzięki czemu ogień szybko ugaszono.

Oświecim. 25 maja. (Hold dla Sienkiewicza). Zamknięcie rachunkowe zbiórki na »Czerwony Krzyż« i subskrypcji na czwartą pożyczkę wojenną.

Z okazji 70 rocznicy urodzin Sienkiewicza, poświęcił na ostatnim posiedzeniu Rady miejskiej burmistrz p. May z eł gorące słowa twórczości wielkiego pisarza. Rada uchwaliła złożyć hołd w formie telegramu, który wysłano do Vevey w Szwajcarii.

Składka na »Czerwony Krzyż« przyniosła bardzo poważną, jak na nasze stosunki, kwotę, zebrano bowiem na ten cel w mieście i w powiecie z góra 16.000 K.

Niemniej pomyślnie wypadła u nas subskrypcja na czwartą pożyczkę wojenną, która w Oświęcimiu łącznie z powiatem dobiegła miliona koron. Dzięki zabiegom burmistrza p. Mayza, subskrybowano w Oświęcimiu przeszło 600.000 K, w tej kwocie mieści się subskrypcja gminy z kwotą 65.000 K i Towarzystwa oszczędności i pożyczek z kwotą 60.000 K, na resztę złożyła się ofiarność tutejszych mieszkańców. Także dopisała ofiarność

w gminach naszego powiatu, a to dzięki usilowaniom p. starosty Deschota.

Kety, 24 b. m. (Trzeci Maj). Działalność Ligi Kobiet. Staraniem Koła Ligi Kobiet i Kola Tow. Szkół Lud. w Kętach obchodzono tu uroczystości 125 rocznicy Konstytucji 3-go Maja. Rano odprawił uroczystą sumę ks. Antoni Feliks, a piękne patryotyczne kazanie wygłosił ks. Franciszek Jez, który również podczas sumy zebrał składkę na dar 3 Maja, w kocie 124 koron. Panie z Ligi Kobiet sprzedawały w ten dzień przy stolikach wydawnictwa N. K. N., a młodzież szkolna zbierała składki do puszek. Miasto było udekorowane flagami o barwach narodowych. Czysty dochód z uroczystości, wynoszący 389 kor. 12 hal., rozdzielono na dwie równe części. Połowę Koło Ligi Kobiet odesłało na fundusz wdów i sierot po legionistach, a drugą część Koło T. S. L. odesłało do Głównego Zarządu T. S. L. w Krakowie. Prócz tego — wydawnictw N. K. N. sprzedano za 164 kor. 13 hal.

Tutejsze Koło Ligi Kobiet w czasie swej pięciodmiesięcznej działalności, to jest od 28 listopada 1915 r. do końca kwietnia 1916 roku, miało dochodu 1.529 kor. 86 hal., a rozchodu 1.223 kor. 25 hal. Koło zbierało składki na cele Ligi; urzędowało w tenże, z którego dochód wynosił 772 kor. 5 hal. i wieczorek styczniowy z dochodem 159 kor. 92 hal. Wydawnictw N. K. N. sprzedano Koło za 127 kor. 10 hal. Koło wysłało 25 paczek na gwiazdkę na legionistów w pole, wartości 305 kor. 61 hal., a na Wielkanoc 50 paczek, wartości 602 kor. 16 hal. Każda paczka (na Wielkanoc) zawierała: garnitur białyny, dwie chusteczki do nosa, parę skarpetek, kawałek czekolady, pół funta cukierków, kawałek mydła, notes i kartkę z życzeniami i woreczek z przybarami do szyć. Woreczek tych w liczbie 70 i osobno jeszcze 20 koszul dostarczył uczenie V. i VI. klasy tutejszej szkoły ludowej. Koło udzieliło zapomóg w łącznej kwocie 212 kor. 80 hal. i wysłało w pole legionistom 42 książki. Szczytny bilans dla legionistów zajmowało się 18 paczek.

Dyrekcja c. k. II gimnazjum w Nowym Sączu uprasza, celem wydania kroniki udziału zakładu w wojnie światowej, wszystkich byłych uczniów tego zakładu a w szczególności ich rodziców, krewnych i znajomych o dokładne podanie w jak najkrótszym czasie nazwisk i imion wszystkich uczniów c. k. II gimnazjum w Nowym Sączu, służących wojskowo w czasie wojny obecnej, ich stopnia wojskowego, ewentualnie rodzaju odznaczenia za walczne zachowanie się wobec wroga, a przy poległych w walce o miejsce i daty ich zgonu bohaterskiego.

Dyrekcja uprasza Redakcyę wszystkich dzienników krajowych o powtórzenie tej odezwy. — Przemysły, 25 maja. (Hold Sienkiewiczowi). — Koncert 700 dzieci. (Na posiedzeniu Zarządu »Zjednoczenia Tow. polskich« w Przemyslu, które odbyło się 18 maja, uchwalono przesłać Henrykowi Sienkiewiczowi w 70-letnią rocznicę urodzin pismo z wyrazami hołdu i uznania.

Program uroczystości w dniu 3 czerwca, w rocznicę uwolnienia Przemysłu nie jest jeszcze ustalony. Na razie postanowiono następujący program: 1) Uroczyste nabożeństwo w obu kościołach i synagodze; 2) położenie kamienia węgielnego pod »ryczęzą w zbroń!«; 3) iluminacja miasta. Punktem kulminacyjnym uroczystości będzie koncert 700 dzieci wszystkich zakładów naukowych. Czysty dochód z koncertu przeznaczony jest na dzieci osierocone wskutek wojny.

O grecko-katolickie biskupstwo w Przemyslu. Dzienniki lwowskie donoszą, że biskup stanisławski grecko-katolickiego obrządku, ks. dr Chomyszyn, obejmuje katedrę biskupią w Przemyslu po ś. p. ks. biskupie Czechowiczu. Biskupem stanisławskim ma być zamianowany ks. Platonid Filas, przełożony zakonu OO. Bazylianów we Lwowie.

Wiadomość ta jest znowu omawiana w kołach polskich ze względu na ks. dra Chomyszyna i jego reformy kalendarzowe, przeciw którym politycy ruscy podnieśli tak głośny protest. Na protest ten, jak wiadomo, ks. biskup Chomyszyn odpowiedział bardzo ostro, pętnując w dosadnych słowach działalność polityków ukraińskich. Obecnie koła ukraińskie obawiają się, że ks. dr Chomyszyn zaprowadzi reformę kalendarza także w dycezyi przemyskiej.

Otwarcie nowych powiatów galicyjskich dla uchodźców. Jak donosi lwowski »Dziennik polski«, reskryptem ministerstwa spraw wewnętrznych otwarto dla powrotu uchodźców następujące 12 powiatów wschodnio-galicyjskich i 5 powiatów bukowickich: 1) powiat Dolina; 2) powiat Gródek Jagielloński z wyjątkiem gmin Gródek Jagielloński i Janów, które z grupy C zostały przydzielone do grupy B (powrót możliwy w razie ważnych powodów publicznej i prywatnej natury); 3) powiat Kosów; 4) powiat Lisko, z wyjątkiem gmin Bali gród, Cisna, Latowiska, Ustrzyki dolne i Wola miechowska; 5) powiat Mościska, z wyjątkiem samego miasta Mościsk, gminy Sądowa Wisznia i niektórych innych miejscowości tego powiatu, które należą obecnie do grupy B; 6) powiat Nadwórna; 7) powiat Peconizny; 8) powiat sądowny Dubiecko, w powiecie politycznym Przemyśl; 9) powiat Rohatyn, z wyjątkiem gmin Rohatyn, Bolechowce, Bukaczowce i Kuchnie, należące do grupy B; 10) powiat Sokal; 11) powiat Turka, z wyjątkiem gmin Turka i kilku innych miejscowości, należących do grupy B; 12) powiat Żółkiew.

Na Bukowinie otwarto do ogólnego powrotu polityczne powiaty: Wyżnica, Radowce, Suczawa, Gurahumora i Kimpolung.

Uchodźcy z tych powiatów, którzy chcą uzyskać wolny przejazd i 4-tygodniową zapomogę po przyjeździe, muszą najpóźniej 22 czerwca wyjechać z obecnego miejsca zamieszkania, względnie najpóźniej 29 czerwca zgłosić się w swej kompetentnej władzy politycznej, względnie władzy policyjnej. Powiaty te zaliczone zostały do grupy A, to znaczy, że uchodźcy, pochodzący z tych powiatów, muszą do nich powrócić do określonego terminu, inaczej tracą prawo do zapomogi rządowej, wolnego przejazdu i zapomogi 4-tygodniowej po powrocie.

Z Królestwa Polskiego.

Poświęcenie kościoła garnizonowego w Lublinie. Jak już donieśliśmy, władze wojskowe w Lublinie zamieniły miejscowy rosyjski sobór na katolicki kościół garnizonowy. Kościół ten stał obecnie próżny, albowiem Rosjanie Lublin opuścili wraz z uchodźcami ich armią. Dnia 28 maja odbędzie się uroczyste poświęcenie tego soboru, stojącego przy gmiechach gubernialnych, a dokona go ks. biskup polowy Emeryk Bieliński.

Pineżów. (Zgon lekarza). W dniu 18 b. m. zmarł tu, jako ofiara zawodu, lekarz przy szpitalu tutej-

szym dr Teofil Dunin Skrzypowski, liczący lat 43. Padł on ofiarą tyfusu, którego się nabawił w służbie lekarskiej. Pogrzeb powszechnie cenionego lekarza był piękną manifestacją czci dla jego zasług. — Wzięło w nim udział całe miasto.

Skazanie dziennikarza. Pisma warszawskie donoszą: Dziennikarz łódzki, p. Zygmunt Robakiewicz, został oskarżony o redagowanie nielegalnego organu »Ligi Państwowości Polskiej« »Strażnicy«. Sąd okręgowy skazał p. Robakiewicza na trzy miesiące więzienia, 300 marek kary i kosztów procesu. Obecnie zażądano od niego zapłacenia 600 marek »kosztów«: 340 marek za domaczenie numeru 1 »Strażnicy« na język niemiecki, 240 marek za numer 2 (dodatek dwukolumnowy), 90 marek, licząc po 1 marce dziennie, za pobyt w więzieniu. Resztę tej sumy stanowią wydatki, związane z prowadzeniem sprawy. W sądzie p. Robakiewicz bronił się sam, gdyż obrońca urzędowy, Scheuer, w ostatniej chwili rzekł się obrony.

Powrót Cielnowa. Pisma warszawskie donoszą: szef zarządu prasowego, radca tajny Cielnow, powrócił z urlopu i objął swoje czynności.

Ze świata.

Kalendarz gregoriański w Serbii. Z Belgradu donoszą: Z dniem 20 bm. zaprowadzono w Serbii, okupowanej przez wojska austro-węgierskie, z polecenia naczelnego wodza kalendarz gregoriański. Wyżywienie ludności niemieckiej. Z Berlina donoszą: Na podstawie najnowszych zarządzeń, wydanych przez rząd niemiecki, otrzymał zarząd państwowy prawo konfiskowania wszystkich środków żywności, paszy, oraz surowców.

Pod pojęciem »środków żywności« podpadają wszystkie produkty, które służą dla wyżywienia ludności, a więc także i produkty żyłkowe, oraz wszystkie surowce. Rząd pragnie je w swoje posiadanie po cenach, które sam określi.

Nowa centrala aprowizacyjna niemiecka ma prawo konfiskaty, wywłaszczania i ustalania cen, jest zatem panem wszystkich środków żywności i paszy, znajdujących się w państwie, a wskutek przyznania jej prawa zaprawiania surowców, państwo także nad całą produkcją. Do rozporządzeń tej centrali stosować się muszą wszystkie władze w państwie niemieckim.

Wykopalska z epoki Merowingów. Dzienniki lwowskie donoszą, iż w Saleburgu w okolicy dzy Tenglinga a St. Kolomann, odkryto w czasie robót drogowych szereg grobowców celtyckich, które, zdaniem uczonych, mają wielkie kulturalno-historyczne znaczenie. Grobowce te znajdowały się w głębokości 140 cm. Wszystkie znalezione szkielety są doskonale zachowane. Wysokość ich nie przekracza zwykłej miary 170 cm. Obok zwłok znalezione mnóstwo przedmiotów metalowych, grobów od lano i miecz. Przedmioty te wskazują, iż odnalezienie grobowców pochodzi z epoki Merowingów, królów frankofskich.

Rasputin obity. Przed kilku dniami zanotowały dzienniki informację z Petersburga, że słynny Rasputin, zakonnik samowłanie i »prorok«-rozpuszczony, potentat na dworze carów, został zabity Sensacyjna ta wiadomość obiegła naturalnie całą prasę europejską, ale już na drugi dzień przyszło zaprzeczenie tej wiadomości. — Obecnie jednak »Münchener N. Nachr.« otrzymały wiadomość z Petersburga, że Rasputin wprawdzie zamordowany nie został, ale był obity. W separacie jednego z petersburskich warietes siedział Rasputin z dwiema wesolimi damami. Zabawiający się w innych salach oficerowie gwardyi zaprosili się do towarzysztwa Rasputina i rozpoczęła się pijatyka. Rasputin pijany począł opowiadać rozmaite skandale z dworu, przechwał się wpływami u cara, a wręcz mówił zbyt swobodnie o carowej. Na to oficerowie skreślił serwetki w pytki, umaczali w szampanie i obili Rasputina tak strasznie, że wyniesiono go ledwie żywego. Od tej chwili Rasputin w Petersburgu się nie pokazuje.

Zgon ostatniego księcia mantuańskiego. Z Lugano donoszą: W Mantui zmarł ks. Ferrante Gonzaga, ostatni męski potomek panującego dawniej w Mantui rodu książęcego.

Nowy wojenny samolot francuski. Dzienniki szwajcarskie donoszą: Słynny konstruktor samolotów, Bleriot, skonstruował niedawno nowy typ samolotu, przeznaczonego do celów wojennych. Nowy samolot jest odcyry pancernym, mimo to jest lekkim i odznacza się nadzwyczajną siłą wznoszenia. Motory tego samolotu posiadają szybkość 125 mil angielskich na godzinę.

Odnaczenia. Wojskowy krzyż zasługi III. klasy z dekoracją wojenną otrzymał za znakomitą służbę przed nieprzyjacielem pułkownik sztabu generalnego Stanisław hr. Szeptycki, komendant brygady artylerii polowej.

Krzyż oficerski orderu Franciszka Józefa ze wstęgą wojskowego krzyża zasługi za znakomitą i pełną poświęcenia pracę w czasie wojny otrzymał profesorowie uniwersytetu krakowskiego: dr Jan Piltz i dr Aleksander Rosner — obaj w klinicznym szpitalu twierdzy w Krakowie.

Krzyż kawalerski orderu Franciszka Józefa na wstępie wojskowego krzyża zasługi otrzymał za znakomitą służbę profesor uniwersytetu w Krakowie dr Roman Nitsch w szpitalu twierdzy Nr 4.

Najwyższe pochwalne uznanie otrzymał: nadporucznik Ludwik Starzewski z 24 pułku dział polnych; nadporucznik w rezerwie Bogdan Gorzkowski z 12 pułku dział polnych; porucznik w rezerwie Kazimierz Suski z 13 pułku piechoty; kapitan pozasłużbowy Feliks Nowotny przy komendzie twierdzy w Krakowie.

Duchowny krzyż zasługi II. klasy na białoczerwonej wstępie otrzymał kapelan polowy w rezerwie ks. Jan Wawrzeczek w szpitalu twierdzy Nr 9 w Krakowie.

Repertuar teatru miejskiego w Krakowie im. J. Słowackiego.

W sobotę, dnia 27 b. m.: »Madame Sans Gene« występ p. Wandy Siemaszkowej.

W niedzielę, dnia 28 b. m., wieczorem: »Madame Sans Gene« występ p. Wandy Siemaszkowej.

Repertuar miejskiego teatru ludowego.

W sobotę, dnia 27 b. m.: »Intryga i miłość«.

W niedzielę, dnia 28 b. m., po południu: »Ni touche«; wieczór: »Intryga i miłość«.

We wtorek, dnia 30 b. m.: »Intryga i miłość«.

SKŁADKI

złożyli w Administracji »Nowej Reformy«:

Na Legię: Stanisława i Marya B. z ziemi Radom skiej 10 K.

Na fundusz wdów i sierot po legionistach: Mierzy, sław Żuławski 121 K 50 h z obchodów Konstytucji 3 Maja w Ochotnicy i Tylnemce; N. N. 2 K; Maksymilian Baner 20 K; legionista z sali 28 szpitala 1 K 4 z pośred. sierżanta L. Kronenberga 10 K; Leonardowi

Dostarcza: Urządzeń dla tartaków, cegieł i młynów. Skład lokomobil używanych, pomp budowlanych, wazy gumowych.

B. UNGER Kraków, Skład: pasów transmisyjnych, olei do maszyn, tniszców Tovotta, uszczelnień wszelkiego rodzaju, amatur, przyrządów dla światła elektrycznego etc.

Planowańska 36

Chorobach zarazliwych
Mattoniego - najskuteczniejszy
środek ochronny
Giesshübler **szczawa**

Mężczyzna

Redakcja drukarni L. K. Górski.